

Doorgeschoten

Dat de kosten van de zorg jaarlijks stijgen is natuurlijk geen verrassing meer, maar iets waar we standaard van uit kunnen gaan. De stijging van 2019 naar 2020 bedroeg echter maar liefst 8,3% en is daarmee wel verrassend. Deze stijging steekt schril af tegen de stijging in 2018 alsook de verwachting voor de komende jaren. De eerste gedachte is dat dit wordt veroorzaakt door corona, maar tegenover de extra kosten voor de pandemie staan ook weer de besparingen van uitgestelde zorg. Al met al blijft het een uitdaging om deze jaarlijkse groei van de zorgkosten gefinancierd te houden. We zullen moeten wennen aan het idee dat niet alles wat technisch mogelijk is, ook bekostigd kan worden. En dat het deel dat niet collectief kan worden bekostigd, uit eigen zak zal moeten komen. Voor dit eigen risico kan de overheid, via de Belastingdienst, compensatie geven. Niet-verzekerde kosten van medische zorg zijn binnen bepaalde kaders aftrekbaar voor de inkomstenbelasting en geven daarmee een zekere tegemoetkoming in de kosten.

Overigens betalen wij als belastingbetaler mee aan deze tegemoetkoming. Geen probleem natuurlijk om als gemeenschap bij te dragen aan het welzijn van andere mensen. Echter, in sommige gevallen slaan we daar – naar mijn gevoel – in door. Zo las ik recentelijk in een krantenartikel dat een mannelijk echtpaar met een kinderwens een draagmoeder in de VS bereid had gevonden die wens in vervulling te laten gaan. Voor de gemaakte kosten wilde dit echtpaar een aftrek als buitengewone lasten op het niveau van een ivf-behandeling. Van de totale gemaakte kosten à raison van \$ 167.000,- is voor een bedrag van ruim € 38.000,- een aftrek in de aangifte opgevoerd als buitengewone lasten. Naar mijn idee heeft de inspecteur deze aftrek terecht afgewezen en de aangifte op dit punt gecorrigeerd. In de daarop volgende procedure voert het echtpaar verweer. De rechtbank wijst het verweer af, omdat de kosten van een ivf-behandeling niet aftrekbaar zijn indien er geen sprake is van onvruchtbaarheid. Ook een beroep op het nationale gelijkheidsbeginsel biedt geen soelaas. Echter,

op grond van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens is er naar de mening van rechtbank Gelderland wel sprake van een schending van het verdragsrechtelijk discriminatieverbod. Er is namelijk sprake van een ontoelaatbaar verschil in behandeling tussen homoseksuele stellen en andere stellen van wie de vrouw een ivf-behandeling moet ondergaan wegens onvruchtbaarheid. Gelukkig rekent de rechtbank het niet tot haar taak deze 'omissie' in de wetgeving te corrigeren en laat dit aan de politiek. Dit alles in overweging nemend, vraag ik mij af of we als maatschappij niet volledig zijn doorgeschoten. Zouden het geld en de energie niet beter aan andere, meer voor de hand liggende zorgbehoeften kunnen worden besteed?

*Richard Mastwijk
Consultant en partner bij van helder ■*